DOMSTOLENS BESLUT (femte avdelningen)
den 12 december 2003 *

I mål C-258/02 P,

Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH, Kirchheimbolanden (Tyskland), företrätt av K. van Maldegem och C. Mereu, avocats,

klagande,

angående överklagande av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts (andra avdelningen) beslut av den 29 april 2002 i mål T-339/00, Bactria mot kommissionen, REG 2002, s. II-2287, i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut,

i vilket de övriga parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av R.B. Wainwright och L. Ström, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

Eurobrom BV, Rijswijk (Nederländerna),

Lonza GmbH, Wuppertal (Tyskland),

Arch Chemicals SA, Paris (Frankrike)

och

Troy Chemical Company BV, Maassluis (Nederländerna),

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Gulmann (referent) samt domarna A. La Pergola och R. Silva de Lapuerta,

generaladvokat: F.G. Jacobs,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH (nedan kallat Bactria) har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 12 juli 2002, i enlighet med artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens beslut av den 29 april 2002 i mål T-339/00, Bactria mot kommissionen (REG 2002, s. II-2287) (nedan kallat det ifrågasatta beslutet), genom vilket förstainstansrätten avvisat dess talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1896/2000 av den 7 september 2000 om första fasen av det program som avses i artikel 16.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG om biocidprodukter (EGT L 228, s. 6).

Tillämpliga bestämmelser

2 Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG av den 16 februari 1998 om utsläppande av biocidprodukter på marknaden (EGT L 123, s. 1) (nedan kallat direktivet) har till syfte att upprätta en gemenskapsordning för utvärdering och utsläppande av biocidprodukter på marknaden.

3 I enlighet med artikel 3.1 i direktivet "[skall] medlemsstaterna föreskriva att en biocidprodukt får släppas ut på marknaden och användas inom deras territorium endast om den har godkänts i enlighet med detta direktiv". Enligt direktivets artikel 3.2 ii skall medlemsstaterna, trots vad som sägs i punkt 1, tillåta att allmänkemikalier som används som biocider släpps ut på marknaden och används när de har tagits upp i bilaga IB i direktivet.

4 I artikel 5.1 a i direktivet föreskrivs att medlemsstaterna skall godkänna en biocidprodukt endast "om det (de) verksamma ämne(n) som den innehåller finns med i förteckningen i bilaga I eller IA [till direktivet] och alla krav som framgår av dessa bilagor är uppfyllda".

5 I artikel 11 i direktivet beskrivs förfarandet för upptagandet av ett verksamt ämne i bilaga I, IA eller IB. Upptagandet eller senare ändringar av upptagandet av ett verksamt ämne förutsätter att en ansökan ingetts. Enligt artikel 11.1 a i direktivet skall en sökande till den behöriga myndigheten i en medlemsstat överlämna dokumentation om det verksamma ämnet, vilken skall uppfylla kraven i bilaga IIA, IIIA eller IVA i direktivet, samt dokumentation om minst en biocidprodukt som innehåller det verksamma ämnet, vilken skall uppfylla kraven i artikel 8 i direktivet. Efter utvärdering skall dokumentationen sändas till kommissionen och ett beslut skall fattas i enlighet med förfarandet i artikel 28 i direktivet om upptagande av det verksamma ämnet i bilaga I, IA eller IB.

6 Artikel 12 i direktivet innehåller bestämmelser om användning, till förmån för andra sökande, av uppgifter som innehas av de behöriga myndigheterna och som överlämnats av sökanden. Enligt dessa bestämmelser är det med vissa undantag förbjudet för medlemsstaterna att använda sådana uppgifter som erhållits i samband med en ansökan om godkännande till förmån för senare sökande.

7 Artikel 16 i direktivet innehåller övergångsbestämmelser. I artikel 16.1 föreskrivs, trots vad som sägs bland annat i artikel 3.1 i direktivet, att en medlemsstat under en tioårsperiod från och med den 14 maj 2000 får fortsätta att använda sin nuvarande ordning eller praxis för utsläppande av biocidprodukter på marknaden. Medlemsstaten får särskilt, i enlighet med sina nationella bestämmelser, tillåta att en sådan biocidprodukt som innehåller verksamma ämnen som inte finns med i förteckningen i bilaga I eller IA för denna produkttyp släpps ut på marknaden inom dess territorium. Sådana verksamma ämnen bör den 14 maj 2000 finnas på marknaden i form av verksamma ämnen i en biocidprodukt som är avsedd för andra ändamål än dem som anges i artikel 2.2 c och 2.2 d i direktivet.

8 I artikel 16.2 i direktivet föreskrivs att ett tioårigt arbetsprogram för att systematiskt granska nämnda verksamma ämnen skall antas i form av en förordning. Under denna tioårsperiod och från och med den 14 maj 2000 kan det beslutas "att ett verksamt ämne skall tas upp i bilaga I, IA eller IB samt villkoren för detta eller, i fall där kraven i artikel 10 inte uppfylls eller erforderliga uppgifter och data inte har getts in inom föreskriven tid, att det verksamma ämnet inte skall tas upp i bilaga I, IA eller IB".

9 Förordning nr 1896/2000 syftar till att genomföra den första fasen av arbetsprogrammet för systematisk granskning av samtliga förekommande verksamma ämnen, det vill säga ämnen i form av verksamma biocidprodukter som redan fanns på marknaden den 14 maj 2000 (nedan kallat granskningsprogrammet).

10 I artikel 3.1 i förordning nr 1896/2000 föreskrivs att " [v]arje producent av ett existerande verksamt ämne som släpps ut på marknaden för användning i biocidprodukter skall identifiera detta verksamma ämne genom att till kommissionen inkomma med uppgifter om det verksamma ämnet enligt bilaga I" och att samtliga "formulerare", det vill säga tillverkaren av biocidprodukten eller den

person som är ensam representant för detta ämne i gemenskapen, får identifiera ett existerande verksamt ämne.

11 Enligt artikel 4.1 första stycket i förordningen gäller följande: "Producenter, formulerare och sammanslutningar som vill ansöka om att ett existerande verksamt ämne tas upp i bilaga I eller bilaga IA till direktivet för en eller flera produkttyper, skall anmäla detta ämne till kommissionen genom att inkomma med de uppgifter som anges i bilaga II till denna förordning, vilka skall vara kommissionen tillhanda senast 18 månader efter det att förordningen har trätt i kraft."

12 Enligt artikel 5.2 och 5.3 i förordning nr 1896/2000 kan medlemsstaterna identifiera ytterligare existerande verksamma ämnen utöver dem som finns i förteckningen över identifierade existerande verksamma ämnen. Vidare kan de framföra önskemål om eventuellt upptagande i bilaga I eller bilaga IA till direktivet av ett existerande verksamt ämne i produkttyper där de anser att användningen är väsentlig, särskilt för skyddet av människors hälsa eller miljön och för vilket kommissionen inte har godkänt någon anmälan.

13 I artikel 6.1 b i förordningen föreskrivs, såsom en konsekvens av identifiering och anmälan, att en förordning som bland annat innehåller en uttömmande förteckning över existerande verksamma ämnen som skall granskas under den andra fasen av granskningsprogrammet skall antas. Denna förteckning skall särskilt innehålla uppgifter om existerande verksamma ämnen för vilka kommissionen har godkänt minst en anmälan eller angående vilka medlemsstaterna har framfört önskemål.

14 I artikel 6.2 i förordningen anges följande: "Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 16.1, 16.2 eller 16.3 i direktivet får samtliga producenter av ett verksamt ämne som är upptaget i den förteckning som avses i punkt 1 b och samtliga formulerare för biocidprodukter som innehåller ett sådant ämne släppa ut eller fortsätta att saluföra det verksamma ämnet på marknaden, som sådant eller i biocidprodukter, i den eller de produkttyper för vilka kommissionen har godkänt minst en anmälan."

Förfarandet vid förstainstansrätten

15 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 8 november 2000, väckte Bactria, vilket tillverkar och saluför det verksamma ämnet perättiksyra samt biocidprodukter som innehåller detta ämne, talan enligt artikel 230 fjärde stycket EG om ogiltigförklaring av förordning nr 1896/2000.

16 Bactria gjorde gällande att förordningen strider mot dess rättsliga grund, vilken utgörs av direktivet. Förordningen åsidosätter bland annat det skydd som detta direktiv tillförsäkrar kommersiellt känsliga och kostsamma uppgifter avseende verksamma ämnen under den period då dessa ämnen granskas och går således utöver de bestämmelser om skydd för uppgifter som finns i direktivet. Förordningen snedvrider vidare konkurrensen i strid med EG-fördraget genom att möjliggöra för företag som inte deltar i granskningsprogrammet att gratis utnyttja de anmälningar som gjorts av aktsamma deltagande företag vilka, såsom Bactria, har deltagit i granskningsprogrammet.

17 Genom en särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 januari 2001, framförde kommissionen, enligt artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler, en invändning om rättegångshinder mot Bactrias talan om ogiltigförklaring.

Det ifrågasatta beslutet

18 Genom det ifrågasatta beslutet avvisade förstainstansrätten Bactrias talan.

19 Bactria ifrågasatte den omtvistade rättsaktens karaktär av förordning. Förstainstansrätten konstaterade emellertid, i punkterna 42–46 i det ifrågasatta beslutet, att förordning nr 1896/2000 är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets. Enligt förstainstansrättens mening uppvisar denna rättsakt genom sin allmänna giltighet en normativ karaktär och utgör inte ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG.

20 Punkterna 47–55 i det ifrågasatta beslutet har följande lydelse:

"47 Förordning [1896/2000:s] normativa karaktär hindrar emellertid inte att vissa fysiska eller juridiska personer kan beröras direkt och personligen av den sistnämnda på sätt som avses i artikel 230 fjärde stycket EG (se domar i de ovannämnda målen Cordoniu mot rådet, punkt 19, Antillean Rice Mills m. fl. mot kommissionen, punkt 66, och förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93, T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50). Så är fallet om den ifrågasatta rättsakten angår en fysisk eller juridisk person på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av

en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer och försätter denne i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (se domen i de ovannämnda målen Plaumann mot kommissionen, punkt 223, och Cordoniu mot rådet, punkt 20).

48 Det kan i detta hänseende konstateras att sökandens tes att förordningen äger tillämpning på en 'sluten kategori' av företag som på gemenskapsmarknaden har utsläppt en biocidprodukt som innehåller existerande verksamma ämnen, inte kan godtas. Förordningen riktar sig i själva verket till alla dem som har ett intresse av att existerande verksamma ämnen och biocidprodukter som innehåller dessa ämnen identifieras och anmäls, och inte uteslutande till de aktörer som utsläppt en biocidprodukt innehållande existerande aktiva ämnen på marknaden före den 14 maj 2000. I artikel 6.2 i förordningen — som sökanden särskilt tycks ha avsett — möjliggörs närmare bestämt för samtliga producenter och samtliga formulerare att fortsätta eller börja saluföra existerande verksamma ämnen och biocidprodukter som innehåller dessa ämnen i den eller de produkttyper för vilka kommissionen har godkänt minst en anmälan.

49 Förstainstansrätten konstaterar i samband härmed att en anmälan av ett existerande verksamt ämne kan göras av alla ekonomiska aktörer som kan lägga fram bevis på att det verksamma ämnet utsläppts på marknaden före den 14 maj 2000 och att detta bevis på intet sätt innebär att aktören själv har salufört det verksamma ämnet eller en biocidprodukt som innehåller det verksamma ämnet före den 14 maj 2000. Likaså kan de andra uppgifterna som räknas upp i bilaga II till förordningen i princip tillhandahållas av alla berörda aktörer.

50 Av ovanstående följer att rätten att delta i identifierings- och/eller anmälningsförfarandet inte är förbehållen endast sådana aktörer som ensamma betjänar ett särskild del av marknaden. Följaktligen kan den tes som intervenienterna framfört, enligt vilken sökanden personligen berörs av

förordningen eftersom sökanden är den enda producenten av perättiksyra som kan anmäla sådan syra som används i kylsystem och vätskebehandling, inte godtas. Förordningen syftar nämligen till en inventering av alla existerande verksamma ämnen i biocidprodukter såsom dessa definieras i artikel 2 a i förordningen, med hjälp av uppgifter från alla berörda producenter och formulerare.

51 Talan kan inte heller vinna bifall på grund av sökandens argument, enligt vilket sökanden deltagit i det förfarande som ledde fram till förordningens antagande. Förstainstansrätten konstaterar härvid att det inte var sökanden själv som deltog i detta förfarande utan CEFIC, en sammanslutning som sökanden tillhör. Dessutom framgår det av praxis att den omständigheten att en person på ett eller annat sätt deltar i det förfarande som leder till antagande av en gemenskapsrättsakt utmärker denna person med avseende på rättsakten i fråga enbart när vissa processrättsliga skyddsregler har föreskrivits för denna person i den tillämpliga gemenskapsregleringen (se förstainstansrättens beslut av den 3 juni 1997 i mål T-60/96, Merck m.fl. mot kommissionen, REG 1997, s. II-849, punkt 73, och där anförd rättspraxis). I förevarande fall finns ingen bestämmelse enligt vilken kommissionen åläggs att följa ett förfarande där sådana personer som sökanden skulle ha rätt att göra gällande vissa rättigheter eller ens bli hörda, innan förordningen antas. Den enda bestämmelse som sökanden åberopat i detta sammanhang är det tjugotredje skälet i ingressen i direktivet, enligt vilket dels genomförandet av direktivet, anpassningen av dess bilagor till utvecklingen av teknisk och vetenskaplig kunskap och införlivandet av verksamma ämnen med relevanta bilagor kräver ett nära samarbete mellan kommissionen, medlemsstaterna och sökandena, dels det förfarande som gäller för den ständiga kommittén för biocidprodukter utgör en lämplig grundval för ett sådant samarbete i de fall då detta förfarande skall tillämpas. Denna bestämmelse innebär dock inte att sökanden tillerkänns några processuella rättigheter.

52 Sökandens ståndpunkt att kommissionen, vid antagandet av förordningen, var skyldig att beakta dess särskilda intressen och att sökanden av denna

anledning har talerätt i förevarande fall, kan inte heller godtas. Till skillnad från de fall som gav upphov till domarna i de ovannämnda målen Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen och Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, finns i förevarande fall inte någon särskild bestämmelse enligt vilken kommissionen är skyldig att ta hänsyn till de konsekvenser som den rättsakt som den har för avsikt att anta kan få för vissa enskildas situation.

53 Frågan huruvida förordningens bestämmelser innebär ett intrång i sökandens äganderätt, vilken skyddas i artikel 12 i direktivet, hänför sig till bedömningen av målet i sak. Under alla förhållanden är detta påstådda intrång, även om det antogs att det var styrkt, inte tillräckligt för att särskilja sökanden från alla andra aktörer som gör en anmälan om ett existerande verksamt ämne.

54 Vad slutligen beträffar sökandens argument avseende att förevarande talan är det enda rättsmedel den förfogar över, konstaterar förstainstansrätten att omständigheten att eventuella rättsmedel saknas, även om detta skulle anses vara klarlagt, inte skulle kunna motivera en ändring genom domstolstolkning av de rättsmedel och de förfaranden som föreskrivs i fördraget. Avsaknaden av rättsmedel kan under inga omständigheter medföra att en talan om ogiltigförklaring som väckts av en fysisk eller juridisk person som inte uppfyller villkoren i artikel 230 fjärde stycket EG tas upp till sakprövning (förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m. fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkt 68).

55 Av ovanstående följer att förordningen inte kan anses beröra sökanden personligen. Eftersom sökanden inte uppfyller ett av villkoren för talerätt enligt artikel 230 fjärde stycket EG, skall talan följaktligen avvisas."

Överklagandet

21 Bactria har i överklagandet yrkat att domstolen skall

— fastställa att överklagandet kan tas upp till sakprövning och bifalla det,

— upphäva det ifrågasatta beslutet,

— förklara att talan om ogiltigförklaring av förordning nr 1896/2000 kan tas upp till sakprövning samt återförvisa målet till förstainstansrätten för att den skall fastställa att talan är välgrundad,

— förplikta kommissionen att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit såväl i första instans som på grund av överklagandet.

22 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— delvis avvisa, delvis ogilla överklagandet,

— förplikta Bactria att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Bactria har i huvudsak åberopat fyra grunder till stöd för överklagandet. Bactria har i första hand gjort gällande att förstainstansrättens resonemang för att underkänna argumentet att Bactria tillhör en "sluten kategori" av ekonomiska aktörer är motstridigt och grundar sig på en felaktig rättstillämpning. Bactria har i andra hand ifrågasatt förstainstansrättens alltför restriktiva tolkning, vilken innebar att Bactria berövades sina processuella rättigheter. Bactria har i tredje hand gjort gällande att förstainstansrätten förde ett felaktigt resonemang när den frånkände Bactria dess redan gällande rättigheter. Bactria har i fjärde hand dels gjort gällande att förstainstansrättens tolkning av begreppet "person som berörs personligen" är alltför restriktiv och föråldrad i förhållande till förstainstansrättens senare rättspraxis, dels att Bactria inte förfogar över något annat rättsmedel för att tillvarata sina rättigheter.

24 Kommissionen har invänt att klagandens tre första grunder kan tas upp till sakprövning eller, i andra hand ogillas. Kommissionen anser att den fjärde grunden skall ogillas.

25 Det skall erinras om att domstolen, om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning, eller om överklagandet är uppenbart ogrundat, vid varje tidpunkt kan avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut, enligt artikel 119 i domstolens rättegångsregler.

Den första grunden

Parternas argument

26 Bactria har gjort gällande att förstainstansrättens resonemang i punkt 48 i det ifrågasatta beslutet att det inte fanns någon "sluten kategori" av ekonomiska aktörer vid tidpunkten för antagandet av förordning nr 1896/2000 är motstridigt.

Förstainstansrätten konstaterade nämligen först att förordningen riktar sig till alla dem som har ett intresse av att existerande verksamma ämnen och biocidprodukter som innehåller dessa ämnen identifieras och anmäls, och inte uteslutande till de aktörer som släppt ut en biocidprodukt innehållande existerande aktiva ämnen på marknaden före den 14 maj 2000. Förstainstansrätten tillerkände därefter anmälare en särskild ställning genom att slå fast att det är möjligt för samtliga producenter och samtliga formulerare att fortsätta eller börja saluföra existerande verksamma ämnen och biocidprodukter som innehåller dessa ämnen i den eller de produkttyper för vilka kommissionen har godkänt minst en anmälan. Förstainstansrätten gjorde således åtskillnad mellan den abstrakta kategori som utgörs av "alla dem som har ett intresse av att existerande verksamma ämnen och biocidprodukter som innehåller dessa ämnen identifieras och anmäls" och den kategori som utgörs av en bestämd och sluten grupp bolag vars anmälningar godkänts av kommissionen. Detta innebär ett implicit erkännande av att den förstnämnda kategorin operatörer enbart kan vara kvar på marknaden på grund av att anmälarna har uppfyllt kraven enligt den omtvistade förordningen.

27 Enligt Bactrias mening medgav förstainstansrätten på detta sätt anmälarnas särskilda situation. Förstainstansrätten borde följaktligen ha dragit slutsatsen att förordning nr 1896/2000 personligen berör anmälarna såsom en rad av individuella beslut, vilka vart och ett påverkar varje anmälares rättsliga ställning.

28 Bactria har dessutom gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkt 49 i det ifrågasatta beslutet slog fast att en anmälan av ett existerande verksamt ämne kan göras av alla ekonomiska aktörer som kan lägga fram bevis på att det verksamma ämnet släppts ut på marknaden före den 14 maj 2000. Bactria har gjort gällande att de uppgifter som enligt bilaga II i förordning nr 1896/2000 krävs för en anmälan är selektiva och mycket detaljerade samt att dessa inte är tillgängliga för alla aktörer, utan enbart för de aktörer som släppt ut de anmälda ämnena på marknaden före den 14 maj 2000 och som kan lägga fram bevis härför.

29 Bactria har tillagt att det i förordning nr 1896/2000 har fastställts en tidsfrist för anmälan, nämligen den 28 mars 2002, och att det följaktligen inte längre var möjligt för alla aktörer att göra en anmälan den dag då förstainstansrätten meddelade sitt beslut, utan att det fanns en sluten krets av aktörer, till vilka Bactria hörde, som hade gjort en sådan anmälan. Detta har nyligen bekräftats av kommissionen som har offentliggjort en förteckning med namn på godkända anmälare.

30 Kommissionen har gjort gällande att denna grund inte kan tas upp till sakprövning på grund av att de argument som Bactria använt för att visa att det tillhör en "sluten kategori" av ekonomiska aktörer utgör upprepningar av argument som redan har presenterats vid förstainstansrätten. Klaganden åberopar följaktligen inte några rättsliga grunder, utan ifrågasätter endast förstainstansrättens bedömning. Under alla förhållanden anser kommissionen att dessa argument skall anses vara ogrundade.

Domstolens bedömning

31 Domstolen erinrar om att det följer av artikel 225 EG, artikel 58 första stycket i stadgan för domstolen och artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter det beslut som det yrkas upphävning av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande. Ett överklagande som inte innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i det överklagade beslutet och som inskränker sig till att upprepa de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket faller utanför domstolens behörighet (se bland annat dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkterna 34 och 35, och av den 6 mars 2003 i mål C-41/00 P, Interporc mot kommissionen, REG 2003, s. I-2125, punkterna 15 och 16).

32 Det framgår att Bactria genom sin första grund har ifrågasatt punkterna 48 och 49 i det ifrågasatta beslutet med hänvisning till att förstainstansrättens resonemang är motstridigt och grundar sig på en felaktig rättstillämpning. Kommissionens invändning om att denna grund utgör en upprepning av argument som klaganden redan har anfört vid förstainstansrätten, varmed grunden inte kan tas upp till sakprövning, skall följaktligen ogillas.

33 Vad gäller den påstådda motstridigheten hos förstainstansrättens resonemang, skall det påpekas att det förhållandet att det enligt förordning nr 1896/2000 är möjligt för samtliga producenter och samtliga formulerare att fortsätta eller börja saluföra existerande verksamma ämnen och biocidprodukter som innehåller dessa ämnen i den eller de produkttyper för vilka kommissionen har godkänt minst en anmälan, inte motsäger det förhållande att förordningen riktar sig till alla dem som har ett intresse av att existerande verksamma ämnen och biocidprodukter som innehåller dessa ämnen identifieras och anmäls, och inte uteslutande till de aktörer som släppt ut en biocidprodukt innehållande existerande aktiva ämnen på marknaden före den 14 maj 2000. Till skillnad från vad Bactria har gjort gällande går det av dessa två omständigheter inte att dra slutsatsen att förstainstansrätten har gjort åtskillnad mellan den abstrakta kategori som utgörs av alla operatörer som har ett intresse av att existerande verksamma ämnen och biocidprodukter som innehåller dessa ämnen identifieras och anmäls, och den kategori som utgörs av den bestämda och slutna grupp operatörer vars anmälan godkänts av kommissionen. Konsekvenserna av en sådan distinktion är nämligen att anmälarna skall anses vara personligen berörda av förordningen.

34 Domstolen erinrar om att en allmänt tillämplig rättsakt, såsom en förordning, endast kan beröra fysiska eller juridiska personer personligen om de berörs på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som en rättsakt är riktad till (se, bland annat, dom av den 22 november 2001 i mål C-451/98, Antillean Rice Mills mot rådet, REG 2001, s. I-8949, punkt 49, av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 36, och av den 10 april 2003 i mål C-142/00 P, Kommissionen mot Nederlandse Antillen, REG 2003, s. I-3483, punkt 65). Förordning nr 1896/2000 var vid tidpunkten för dess antagande emellertid i princip tillämplig på ett obegränsat antal ekonomiska aktörer, som hade ett intresse av att existerande verksamma ämnen och biocidprodukter som innehåller dessa ämnen anmäldes, och inte på en sluten kategori av dessa aktörer vars anmälan hade godkänts av kommissionen.

35 Bactrias argument, enligt vilket de ekonomiska aktörer som släppt ut de verksamma ämnena på marknaden före den 14 maj 2000 och som kan lägga fram bevis härom särskiljs från andra aktörer på grund av att det är svårt att samla in de uppgifter som krävs för en anmälan, kan inte heller godtas. Att det är svårt att samla in uppgifterna är en naturlig del av den ifrågavarande marknadens specifika karaktär och detta innebär inte i sig att det är uteslutet att ett obestämt antal operatörer kan ha kännedom om de ifrågavarande uppgifterna.

36 Avslutningsvis saknar det förhållandet, att det den dag då det ifrågasatta beslutet meddelades fanns ett bestämt antal anmälningar som hade godkänts av kommissionen, relevans i förevarande mål. Såsom framgår av punkt 34 i förevarande beslut kunde förordning nr 1896/2000 enligt dess ordalydelse nämligen tillämpas på ett obestämt antal personer.

37 Domstolen konstaterar därmed att förstainstansrätten inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fastslog att Bactria inte tillhörde en "sluten kategori" av ekonomiska aktörer. Det är följaktligen uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

38 Genom den andra grunden har Bactria gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte erkänna Bactrias processuella rättigheter, vilka särskiljer Bactria från andra aktörer. Bactria har å ena sidan gjort gällande att förstainstansrättens konstaterande i punkt 51 i det ifrågasatta beslutet, enligt vilket det inte finns någon bestämmelse enligt vilken kommissionen åläggs att följa ett förfarande där sådana personer som sökanden

skulle ha rätt att göra gällande vissa rättigheter eller ens bli hörda, innan förordningen nr 1896/2000 antas, motsäger förstainstansrättens konstaterande i punkt 50 i det ifrågasatta beslutet, enligt vilket denna förordning syftar till en inventering av alla existerande verksamma ämnen i biocidprodukter såsom dessa definieras i artikel 2 a i förordningen, med hjälp av uppgifter från alla berörda producenter och formulerare. Det sistnämnda konstaterandet innebär nämligen ett erkännande av att producenter och formulerare som lämnat in de ifrågavarande uppgifterna, med avseende på förordningen, befinner sig i en särskild situation.

39 Bactria har å andra sidan kritiserat förstainstansrätten för att utesluta att Bactria i tjugotredje skälet till direktivet ges processuella rättigheter i samband med förfarandet för antagande av förordning nr 1896/2000. Bactria har åberopat domen av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m. fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, och beslutet av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, till stöd för att det har talerätt mot nämnda förordning. Bactria har tillagt att anmälarnas särskilda situation vid upprepade tillfällen beaktas i direktivet samt att förstainstansrättens ordförande, inom ramen för förfarandet avseende begäran om interimistiska åtgärder, inte uteslöt den möjligheten att Bactria ingår i den kategori ekonomiska aktörer vars intressen borde ha beaktats vid antagandet av förordning nr 1896/2000.

40 Kommissionen har gjort gällande att Bactrias argument som grundar sig på Bactrias deltagande i det förfarande som resulterade i antagandet av förordning nr 1896/2000, vilka syftar till att visa att Bactria har talerätt, inte angår rättsfrågor. Den andra grunden skall således avvisas. Denna grund är under alla förhållanden ogrundad.

Domstolens bedömning

41 Det skall å ena sidan erinras om, såsom påpekats i punkt 31 i förevarande beslut, att det i de grunder som åberopats till stöd för ett överklagande, för att

överklagandet skall kunna tas upp till sakprövning, klart skall anges på vilka punkter det beslut som det yrkas upphävning av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande.

42 Den andra grunden som åberopats av Bactria skall anses kunna tas upp till sakprövning eftersom Bactria genom denna grund har invänt mot förstainstansrättens uppfattning, enligt vilken Bactria saknade processuella rättigheter, och har lagt fram rättsliga argument till stöd för sin uppfattning.

43 Domstolen konstaterar å andra sidan för det första att det inte föreligger någon motstridighet mellan de omtvistade avsnitten i punkterna 50 och 51 i det ifrågasatta beslutet. Det förhållandet att det i förordning nr 1896/2000 föreskrivs att alla existerande verksamma ämnen inventeras med hjälp av uppgifter från alla berörda producenter och formulerare saknar nämligen samband med den omständigheten att kommissionen, vid antagandet av nämnda förordning, inte var skyldig att höra sådana personer som Bactria. Den situation som åsyftas i denna förordning, det vill säga att alla existerande verksamma ämnen inventeras med hjälp av uppgifter från alla berörda producenter och formulerare, är inte heller jämförbar med den i vilken producenter och formulerare redan har inkommit med sådana uppgifter.

44 Domstolen konstaterar för det andra att förstainstansrätten på goda grunder fastslog att Bactria i tjugotredje skälet till direktivet inte ges några processuella rättigheter i samband med förfarandet för antagande av förordning nr 1896/2000. I denna bestämmelse föreskrivs nämligen endast att genomförandet av direktivet, anpassningen av dess bilagor till utvecklingen av teknisk och vetenskaplig kunskap och införlivandet av verksamma ämnen med relevanta bilagor kräver ett nära samarbete mellan kommissionen, medlemsstaterna och sökandena. När det förfarande som gäller för den ständiga kommittén för biocidprodukter tillämpas är detta en lämplig grundval för ett sådant samarbete. En sådan bestämmelse kan emellertid inte under några förhållanden särskilja klaganden med avseende på nämnda förordning.

45 Domstolen konstaterar för det tredje att det förhållandet att anmälarnas särskilda situation beaktas vid ett flertal tillfällen i direktivet, förutsatt att detta kan styrkas, inte i sig kan anses särskilja Bactria med avseende på förordning nr 1896/2000.

46 Domstolen konstaterar för det fjärde att den omständigheten att förstainstansrättens ordförande i beslutet om interimistiska åtgärder av den 15 juni 2001 inte uteslöt att Bactria eventuellt tillhör en sluten krets av ekonomiska aktörer, saknar relevans i förevarande mål, särskilt vad gäller bedömningen av om den andra grunden är välgrundad. Förevarande mål rör nämligen ett överklagande av det ifrågasatta beslutet och inte av beslutet om interimistiska åtgärder. Den bedömning som gjordes inom ramen för förfarandet om interimistiska åtgärder utgör dessutom en förhandsbedömning och hindrar inte förstainstansrätten från att göra en annan bedömning vid prövningen i sak.

47 Av det ovan anförda framgår att det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

Parternas argument

48 Genom den tredje grunden har Bactria gjort gällande att förstainstansrätten i punkterna 52 och 53 i det ifrågasatta beslutet felaktigt slog fast att Bactria inte har talerätt, trots att förordning nr 1896/2000 inverkar på dess särskilda intressen, särskilt äganderätten och rätten till skydd av uppgifter. Bactria har tilldelats särskilda rättigheter avseende saluföring av perättiksyra i olika medlemsstater och har, för att säkra möjligheten att fortsätta saluföra och använda detta ämne i

enlighet med gemenskapsregleringen, gjort en anmälan inom de tidsfrister som gäller på gemenskapsnivå, vilket ger Bactria talerätt.

49 Kommissionen har gjort gällande att den tredje grunden skall avvisas, eftersom den grundar sig på ett helt nytt argument, är otillräckligt motiverad och utgör ett ifrågasättande, vilket inte grundar sig på rättsliga argument, av förstainstansrättens resonemang. Talan kan under inga förhållanden vinna bifall på denna grund.

Domstolens bedömning

50 Domstolen konstaterar att den situation som har Bactria åberopat, även om det antas att den tredje grunden kan tas upp till sakprövning, inte är av sådant slag att den särskiljer Bactria från andra aktörer. Den omständigheten att Bactria har tilldelats rätten att saluföra perättiksyra i olika medlemsstater samt har gjort en anmälan av detta verksamma ämne i enlighet med artikel 4.1 första stycket i förordning nr 1896/2000, för att säkra möjligheten att fortsätta saluföra och använda detta ämne i enlighet med artikel 6.2 i denna förordning, kunde nämligen i vilket fall som helst inte ha beaktats vid tidpunkten för antagandet av nämnda förordning såsom en särskild situation, vilken särskiljde Bactria från alla andra aktörer.

51 Såsom förstainstansrätten konstaterat i punkt 53 i det ifrågasatta beslutet räcker det påstådda åsidosättandet av äganderätten för övrigt inte för att särskilja Bactria från alla andra aktörer som anmäler existerande verksamma ämnen.

52 Det är följaktligen uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifalla på den tredje grunden.

Den fjärde grunden

Parternas argument

53 Till stöd för den fjärde grunden har klaganden åberopat två argument.

54 Klaganden har å ena sidan gjort gällande att förstainstansrättens resonemang i punkt 54 i det ifrågasatta beslutet strider mot den nya tolkningen av begreppet "person som berörs personligen" som förstainstansrätten själv tillämpade i sin dom av den 3 maj 2002 i mål T-177/01, Jégo-Quéré mot kommissionen, REG 2002, s. II-2365. Enligt den nya tolkningen är en fysisk eller juridisk person personligen berörd av en allmänt tillämplig gemenskapsåtgärd om denna på ett bestämt och omedelbart sätt begränsar hans rättigheter eller ålägger honom nya skyldigheter. Bactria har gjort gällande att det således är personligen berört av förordning nr 1896/2000 på grund av den omständigheten att det enligt artikel 6.2 i denna förordning är möjligt för företag, vilka inte har gjort någon anmälan, att börja eller fortsätta att sälja sina varor med stöd av Bactrias anmälan. Härigenom åsidosätts Bactrias rättigheter, såsom de kommit till uttryck i artikel 12 i direktivet.

55 Bactria har å andra sidan gjort gällande att — eftersom det inte förfogar över något annat rättsmedel än att väcka talan vid gemenskapsdomstolarna — förevarande talan utgör företagets enda möjlighet att skydda sig mot det

åsidosättande av dess rättigheter som antagandet av förordning nr 1896/2000 gav upphov till.

56 Kommissionen har för det första ifrågasatt Bactrias argument som grundar sig på den nya tolkningen av begreppet "person som berörs personligen", vilket förstainstansrätten tillämpade i den ovannämnda domen Jégo-Quéré mot kommissionen. Kommissionen har gjort gällande att denna tolkning inte kan godtas, eftersom en förordning med hänsyn till dess allmänna tillämplighet alltid berör ett visst antal personer och begränsar deras rättigheter eller ålägger dem skyldigheter. Förstainstansrätten förefaller för övrigt, efter det att det ifrågasatta beslutet meddelats, ha omprövat sin tolkning för att återgå till den sedvanliga rättspraxis som bekräftats av domstolen i den ovannämnda domen Unión de Pequeños Agricultores mot rådet. Kommissionen har för det andra, med stöd av den sistnämnda domen, invänt mot Bactrias argument att förevarande talan kan tas upp till sakprövning på grund av att den är det enda rättsmedel som Bactria förfogar över.

Domstolens bedömning

57 Såsom det i punkt 34 i förevarande beslut har erinrats om, kan en allmänt tillämplig rättsakt som en förordning endast beröra fysiska eller juridiska personer personligen om de berörs på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som en rättsakt är riktad till.

58 En enskild kan inte heller anses ha rätt att föra talan om ogiltigförklaring direkt vid EG-domstolen även om det efter en konkret prövning vid EG-domstolen av nationella förfarandebestämmelser visas att denne saknar möjlighet att genom att

föra talan vid nationell domstol få till stånd en prövning av den omtvistade rättsaktens giltighet. En sådan tolkning skulle nämligen medföra att gemenskapsdomstolarna i varje konkret fall skulle tvingas tolka nationella processrättsliga bestämmelser, vilket de inte är behöriga att göra inom ramen för deras kontroll av lagenligheten av gemenskapens rättsakter (se den ovannämnda domen Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 43).

59 Av det ovan anförda framgår att vare sig Bactrias resonemang om den nya tolkningen av begreppet "person som berörs personligen" eller påståendet att det saknas andra rättsmedel kan godtas som stöd för att Bactria i förevarande fall har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av förordning nr 1896/2000 vid gemenskapsdomstolarna. Det är följaktligen uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifalla på den fjärde grunden.

60 Under dessa omständigheter skall överklagandet ogillas såsom uppenbart ogrundat med tillämpning av artikel 119 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

61 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som skall tillämpas i mål om överklagande enligt artikel 118 i dessa regler, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om så har yrkats. Kommissionen har yrkat att Bactria skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna som uppkommit på grund av överklagandet. Eftersom Bactria har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 12 december 2003

R. Grass

Justitiesekreterare

C. Gulmann

Ordförande på femte avdelningen